

Bảo Trân

Đóa Hoa Hồng Đêm Giao Thừa

- Chào bà, mời bà đứng vào đây tránh gió.
- Không hề gì, thưa ông, ở đây cũng khuất gió lắm rồi. Và lại, tôi chỉ đứng đây chờ nhà tôi trong phút giây thôi, anh đang bàn chuyện với thầy về buổi lễ Thượng Nguyên.
- Bà không ra ngoài hái lộc đầu năm sao? Mấy cây hoa đào của thầy năm nay nhiều hoa quá, hoa nở thắm tươi, thế nào cũng đem nhiều may mắn cho người hái lộc về nhà.
- Thưa ông, mấy quả quýt lộc, mấy câu thơ hay thầy cho năm nay đã đủ đem đến may mắn cho chúng tôi rồi. Tôi chỉ thích ở lại sau khóa lễ nhìn khách thập phương về chùa dâng hương, hái lộc. Tôi thích thả hồn theo khói hương trầm lắng đượng trên không trung. Đó cũng là một niềm vui trong đêm giao thừa. Thế còn ông thì sao? Ông không đi ra ngoài hái lộc? Ồ cảnh hoa hồng trên tay ông đẹp quá, đầu năm ông đi mua hoa đấy ư? Tôi cứ tưởng giao thừa ta đi hái lộc.
- Ấy, bà đừng chế nhạo tôi chứ. Vâng, thưa bà đầu năm thì ta đi hái lộc. Ngày xưa, mỗi đêm giao thừa tôi vẫn đến đón người tôi yêu đi hái lộc đầu năm. Người tôi yêu rất thích hoa hồng, màu vàng hoa

vương giả Tôi đón nàng đi chùa dự khóa lễ nửa đêm với một đóa hoa hồng. Tôi đã hát cho nàng nghe những lời hát của tình yêu như thế này:

Anh đến đón em đêm 30

Còn đêm nào vui bằng đêm 30

Anh nói với người đứng bán hàng

Đem cánh hoa hồng làm bằng chứng yêu em

Kìa bà sao vậy, mặt bà xanh quá, bà không được khỏe ?

- Không sao thưa ông, có lẽ vì luồng gió lạnh bất ngờ. Chuyện tình yêu của ông thơ mộng quá. Nhưng sao ông chỉ đến chùa một mình? Ông không đến đón nàng đi dự lễ đầu năm?

- Thưa bà, đã hơn mười năm nay tôi đã không được cùng người tôi yêu đi lễ giao thừa. Mười năm nay tôi quên hái lộc. Cái lộc may mắn nhất thì tôi đã đánh mất từ ngày đó, ngày chúng tôi xa nhau. Chúng tôi xa nhau vì một duyên cớ nhỏ, một nỗi giận hờn vu vơ. Tôi bỏ đi vì tự ái, và đã không liên lạc với nàng một khoảng thời gian khá lâu. Sau này tâm hồn tôi lắng dịu, tôi biết tôi không thể quên nàng. Tôi trở về thành phố cũ tìm nàng, nhưng người tôi yêu đã không còn ở chốn cũ. Bạn bè quen cho biết, nàng rời thành phố nhỏ sau đêm giao thừa cô đơn. Từ ngày trở về, mỗi đêm giao thừa tôi tìm đến một ngôi chùa ở những thành phố khác nhau để mong gặp lại người xưa. Người tôi yêu mộ đạo, nàng thích đi chùa dự khóa lễ đầu năm. Nàng thích nhìn khói hương trầm bay nghi ngút. Tôi đi tìm, với đóa hoa hồng trên tay chờ đợi Tôi hy vọng được gặp lại nàng, để tặng nàng loài hoa nàng yêu thích, để nói với nàng một lời tạ tội, một lần

thôi, đâu có là muộn màng.

- Thế ông có gặp lại nàng?

- Có một lần tôi tưởng là đã gặp lại nàng. Hôm ấy, trên đường đi làm về, tôi nhìn thấy một người con gái, lái xe đi ngược chiều tôi. Người con gái có một nét buồn phảng phất giống nàng. Tôi quay ngược đầu xe lại cố chạy theo mong bắt kịp người con gái ấy. Nhưng chẳng may tôi bị tai nạn. Chiếc xe tôi quay cấp tốc, mất thăng bằng đâm vào cột đèn. Đầu xe bẹp dúm, kính vỡ cắt nát mặt tôi. Cũng may là tôi đã không gây thương tích cho một người nào khác. Tôi còn giữ được đôi mắt, cũng là chuyện không may để nhìn thấy mặt mình vá vúi, sần sùi. Khi những vòng băng vải được tháo ra, tôi đã hét lên kinh hãi. Tôi không còn là tôi của ngày xưa. Tôi đã định kết liễu cuộc đời, nhưng tôi lại nhớ đến lời Phật dạy, đây cũng là cái nghiệp của tôi. Cái nghiệp kiếp này tôi trả chưa xong, nếu trốn tránh thì kiếp sau cũng phải trả. Nên tôi đành lòng sống. Không gặp lại nàng để nối tiếp bản đàn dang dở, âu cũng là duyên nợ. Tôi với nàng đã chẳng có duyên và cũng chẳng ai nợ ai. Dù vậy nhưng tôi vẫn đi tìm, ít nhất thì tôi cũng có thể nói với nàng một lời tạ tội. Ngụy trang với một cặp mắt kính đen to, như nhìn qua cuộc tình tôi đen tối, tôi đứng im trong một góc nhỏ, nhìn nàng

- Ông đã gặp lại nàng?

- Vâng thưa bà, tôi đã gặp lại nàng. Nhưng người tôi yêu không còn đơn độc nữa. Nàng đã có gia đình, một gia đình hạnh phúc. Vợ chồng nàng, những Phật tử chân chính, rất hăng say hoạt động Phật sự. Tôi đắng cay cho số phận của riêng mình. Nhưng tôi không có

quyền ghen ghét cuộc sống đạo hạnh đó. Tôi chỉ biết đứng nhìn, cầu nguyện cho nàng hạnh phúc. Tôi đã nhìn nàng, suốt ba năm đi hái lộc bên chồng. Tôi vẫn đem theo một đóa hoa hồng đến chùa để gợi nhớ hương giao thừa năm cũ, để đắm chìm với kỷ niệm xa xưa. Và tôi lại lúi thủi trở về đơn độc. Nhưng năm nay, tôi đã nhất định gặp nàng, để trao tặng nàng đóa hoa hồng cuối cùng, nói lên lời tạ tội, và để chào nàng vĩnh biệt. Bà nghĩ, nàng có nhận lời tạ tội của tôi không?

- Ông lạ, sao ông lại hỏi tôi! Ông nghĩ là tôi có khả năng trả lời câu hỏi đó thay cho nàng?

- Tôi hỏi bà, vì cùng là nữ giới, ý nghĩ của bà và nàng chắc có lẽ giống nhau .

- Gợi lại bóng dáng của hạnh phúc có nghĩa là mở nắp quan tài nhìn lại mặt người quá cố. Ông có nghe câu nói này chẳng? Thôi thì hãy đóng chặt nắp quan tài. Chuyện của mười năm xưa đã trở thành kỷ niệm. Kỷ niệm, dù vui hay buồn đối với người đàn bà đều đẹp cả. Có người đàn bà nào không hãnh diện là mình đã được yêu và còn được nhớ

- Vậy thì đây, Vân Uyển, đóa hoa hồng đầu năm của em, chúc em một mùa Xuân mới tràn đầy hạnh phúc.

Bảo Trân

Nguồn: Nguyệt San Giao Mùa

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 23 tháng 1 năm 2006